

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΑΙΔΟΥΡΙΤΣΑΣ

Γιάννης Γαβαλάς

Χρόνια τριαντατέσσερα,
με φορτωμένη πλάτη
Η γαϊδουρίτσα πρόσφερε
στο σπίτι του αγωγιάτη.

Παντα αδιαμαρτύρητα
φορτία κουβαλούσε
κι απο το βάρος τα σχοινιά
τρίβανε, και βογγούσε.

Κανένας δε τη ρώτησε
στα βάρη πόσο αντέχει,
Μαστίγιο πισωκάπουλα
κι άντε και ντέε να τρέχει.

Ενα δεμάτι άχυρο
και μια χούφτα κριθάρι
Φτάνουνε να συντηριθεί
το δόλιο της τομάρι.

Και δούλευε και δούλευε
με ήλιο και με μπόρες,
κι άρωστη ακόμα κράταγε
φορτία με τις ώρες.

Όσπου μια μέρα στήλωσε
τα πόδια της στο χώμα,
Με δόντια που εξέχουνε
στο γέρικο της στόμα.

Με μάτια γυάλινα θολά
ανήμπορη κοιτάζει,
Πέφτει βαριά στο έδαφος
βογγάει κι αναστενάζει.

Κανείς δε βρέθηκε κοντά
για να τη βοηθήσει,
Ακόμα κι ο αφέντης της
την έχει εγκαταλείψει.

Με πόνο αναλογίστηκα
πόσα τούχει προσφέρει,
Και ντράπηκα σαν άνθρωπος
γι' αυτά που υποφέρει.

Το κουρασμένο της κορμί
πλάγιασε σε μιαν άκρη,
προσμένοντας το θάνατο
υπομονή γεμάτη.

«Ω θάνατε λυπήσου την –
σκέφτηκα – έλα φτάσε
Πάρ' την ψυχή της βιαστικά
πάρ την, δε τη λυπάσαι;»

Και τότε αυτή ξεψύχησε
έρμη στ' ακρογιάλι,
Αναζητώντας μια ζωή –
μακριά απ' τους ανθρώπους – άλλη.

Ύδρα

8.10.05

The Story of a Little Donkey

Yannis Gavalás

For 34 years, with her back laden,
the little donkey worked in the house of the donkey-driver.

She never complained – she carried the heaviest loads –
and the loading ropes creaked and screeched with the weight.

Nobody asked her how she manages to carry such heavy things,
driven by the whip and people shouting “Gee up, come on...”.

A bundle of hay and a handful of barley
has to suffice to keep her poor body alive.

And she worked and worked, under the sun, in heavy storms,
And even if she was sick she carried her loads, for hours on end.

Until one day she dug her hooves into the ground,
with her teeth sticking out from her ageing jaw.

With dim and glassy eyes, all weak she looked around,
and she fell heavily to the ground, moaning and groaning.

There was nobody nearby to help her.
Even her owner had abandoned her.

With pain I was thinking how much she had given of herself,
and as a human being I was ashamed for all the things she had suffered.

Her tired body she laid in a corner,
waiting patiently for death to come to her.

“Oh death, have pity on her,” I thought. “Come now,
And take her soul quickly. Take her, have you no pity for her?”

And then she died, abandoned on the sea shore,
and she was gone, searching for another life – away from human beings.

Yannis Gavalás

Island of Hydra

8.x.2005